

Foto: Ameba Production

Michal Thomes

„První ročníky festivalu jsme zařizovali pomocí faxu“

Festival založil z lásky k hudbě a na tom se nic nemění ani po více než čtvrtstoletí. I dnes se ve volných chvílích během open airu rád zastaví u některého z pódíí, aby si mohl pokývat hlavou do rytmu a aspoň na moment zažít pocit běžného návštěvníka. V tu chvíli je z Michala Thomese, ředitele jednoho z největších domácích festivalů, prostě jen Michal Thomes, hudební fanoušek. Rock for People pod jeho vedením nabobtnal do „evropských“ rozměrů a příští rok se pokusí trhnout další rekord.

TEXT: PETR ADÁMEK

Michale, jak jsi jako pořadatel hudebního festivalu prožíval poslední tři ne zrovna veselé roky?

Po oslavách pětadvaceti let festivalu v roce 2019 jsme se rozhodli, že do toho pořádně šlápneme, navýšíme rozpočet a pokusíme se o přestup do vyšší festivalové ligy. Všechno vypadalo slibně a už na podzim 2019 jsme ohlašovali první velká jména v čele s Green Day. Předprodej fungoval výborně a už na konci ledna 2020 jsme hlásili vyprodáno. To se nám za celou historii festivalu nestalo. Čekal nás rekordní ročník. Jenže přišel koronavirus, a všechno padlo. Pandemie covidu byla pro nás, stejně jako pro pořadatele jiných festivalů bleskem z čistého nebe a tvrdým zásahem do všech plánů. V tu chvíli jsme měli investovaných mnoho peněz do záloh pro kapely, objednané stany z ciziny nebo zaplacené největší pódium, které u nás na festivalu kdy stálo. Jediné, k čemu jsme se upínali, byla myšlenka, že jednou to všechno prostě proběhnout musí. Nakonec jsme byli nuceni počkat o dva roky déle, ale odměnou nám byl historicky největší ročník Rock for People.

Dostavila se po letošním uskutečněním ročníku kýžená euforie?

Podle všech měřitelných výstupů bychom měli být

v permanentní euforii a oslavovat, ale výsledek byl jiný. Uplynulý ročník byl velmi náročný. Obrazně řečeno jsme absolvovali vstup do Premier League, ale nebyli jsme roztrénovaní. Vydolovat ze všech dodavatelů a agentur jejich maximum, aby festival proběhl v odpovídající kvalitě, bylo těžké a vy-silující. Hrála proti nám i ekonomická situace. Měli jsme nastavený rozpočet z roku 2019, ale poměry se za poslední tři roky razantně změnil. Často jsme bojovali i s dodavatelskými kapacitami, kdy jsme se nenervovali kvůli tomu, jestli něco seženeme za přemrštěné peníze, ale proto, jestli něco seženeme za jakékoliv peníze.

Když mluvíš o finanční stránce, dostalo se vám během náročného období nějaké podpory od státu?

Naštěstí ano. Mnozí si stěžovali, že ta pomoc byla nedosta-tečná, ale např. ve srovnání s našimi sousedy ze Slovenska to zdaleka nebylo tak špatné. Jinak ale vláda dělala dost chaotické kroky. Pravidla se měnila ze dne na den. Chvilku roušky ano, chvilku ne. Počet lidí na metr čtvereční takový, další den jiný. Nejhorší byla ta nejistota. Neexistoval plán. Dnes se ukazuje, že státy, které měly pravidla volnější, neměly horší statistiky než ty, které dělaly takto zmatečné kroky.

Michal Thomes při rozhovoru pro Českou televizi, foto: archiv Ameba Production

Pojďme k něčemu veselejšímu. Proč jsi vlastně v devadesátých letech začal pořádat hudební festival? Co bylo tvojí hlavní motivací?

S Petrem Fořtem (spoluzakladatel festivalu, pozn. redaktora) jsme začali dělat malé koncerty v Českém Brodě, kde jsme oba bydleli. Oba jsme poslouchali podobné kapely a prvotní touhou bylo udělat radost sami sobě. V té době jsme na žádném open airu nebyli a rovnou jsme se rozhodli, že si uděláme vlastní a přivezeme kapely, které jsme měli rádi. Tehdy nás bavila dnes už neexistující kapela Sluníčko, kterou prošla např. i Lenka Dusilová. Chtěli jsme je mít na prvním ročníku, což se nepovedlo, ale přijeli hned další rok. Naše premiéra dopadla nad očekávání, přišlo jedenáct set lidí, tedy víc, než jsme čekali. Celý výtěžek jsme v té době dávali na ústav pro mentálně postižené děti v Bylanech u Českého Brodu. Samozřejmě nás zpočátku kvůli nedostatku zkušeností provázely i fuck-upy, ale s každým dalším rokem jsme se posouvali dál. Postupně jsme rozšiřovali hrací dny, počet pódii i velikost plochy, kde festival probíhal. Zpětně jsem velmi rád, že jsme si všim prošli od píky. Učili jsme se z vlastních přešlapů a chyb. To je podle mě zdravý vývoj a lepší, než když někdo sežene velké peníze a rovnou dělá velký festival. Je to na tom pak poznat.

Dívali jste se v počátcích někomu přes plot, jak se to dělá? Dnes by začátky dost usnadnil internet, ale když jste začínali vy, byla u nás síť ještě v plenkách.

Bavíme se o dobách, kdy se všechno posílalo faxem. Nejenže nebyl internet, ale tehdy nebyly ani mobilní telefony. A dívat se přes plot? Nebylo komu. Dnes je výrazně snazší dostat se k informacím, jak pořádat festival, ale zase je všechno mnohem dražší. My jsme tehdy měli štěstí na lidi, kteří se okolo festivalu pohybovali a byli ochotni pomoci, když bylo třeba. Pamatuju si ročník, kdy nám vítr den před festivalem shodil pódium, a my jsme museli přes noc všechno znovu postavit. Nabrali jsme děsivý skluz, ale nastalo velké vzdmutí solidarity. Kamarád, co má stavební firmu, nahnal na plac svoje dělníky i stroje, odklízelo se celou noc, vše se dostavělo během dopoledne a odpoledne se normálně hrálo.

Tušili jste tehdy, do jakých rozměrů může festival vyrůst?

Vůbec! Všechno šlo krůček po krůčku. Každý uskutečněný ročník byl jakousi zatlučenou skobou při výstupu na skálu, kdy ale nevíš, kam až ta skála vede a jak vysoko je vrchol. Nedávno mi někdo připomněl článek přibližně z roku 2000, v němž jsem trochu velkohubě říkal, že jsem nečekal, že Rock

for People vyroste až v takovou monstrosní akci. Přitom tenkrát chodilo kolem šesti tisíc lidí. To hezky ilustruje, kde v té době byla usazená moje představivost o velkém festivalu. V současnosti jsme několikanásobně dál.

Čím je podle tebe Rock for People výjimečný? Jaká je jeho esence?

Ty dvě otázky spolu úzce souvisí. Formát festivalu se v průběhu posledních let cizeloval a troufám si říct, že až na posledním ročníku dospěl do kýžené podoby. Rock for People je festival, který kombinuje velké mezinárodní hvězdy se silným zastoupením „středních“ světových kapel. Dalším pilířem jsou objevy hudební scény, především zahraniční, které mnohdy v české premiéře představujeme publiku. A pak je to domácí scéna, kde jsme cíleně zmenšili podíl velkých a středních kapel, které v létě zhusta hrají na jiných festivalech v Česku. Pokud zkrátka během léta potkáš umělce na každém rohu, nemusí hrát i u nás. Raději dáme prostor menším skupinám, pro které jsme často první šancí zahrát si na velkém festivalu, předvést své umění před větším počtem lidí

Rock for People, foto: Vojta Mervart

a trochu se otesat. K tomuto schématu jsme se propracovávali šestadvacet let. Až dnes bych stav nazval optimálním. Důležitými esencemi jsou i areál festivalu – Park 360 je unikátní prostor, který vznikl na bývalém vojenském letišti v Hradci Králové – a také doprovodný nehudební program.

Kromě mnoha jistě skvělých momentů jste zažili hodně, jak sám říkáš, fuck-upů. Který moment za celou historii festivalu považuješ za nejkritičtější? Byla to nechvalně proslulá bouře v roce 2012, anebo se ti vybaví něco jiného?

Zmiňuješ to správně. Tenkrát se nad areálem potkaly dvě bouřky a začaly se tvořit vzdušné víry, které nabraly neuvěřitelnou rychlost. Vzduchem létaly těžké konstrukce, odneslo to např. velký pivní stan, přestože byl zavětřovaný a kotvený. Když jsem pak viděl fotky, kde obrovské větve přerazily auto napůl, bylo mi úzko. Kdyby v něm někdo seděl, je na místě mrtvý. Šlo o lidské životy a člověk bojuje se strachem, aby se nikomu nic nestalo. V takovou chvíli jdou úvahy o ekonomických ztrátách stranou, ale

Rock for People 2022, foto: Petr Klapper

ani ty nakonec nebyly zanedbatelné. Některé škody pojistky nekryly. Kapela Faith No More jsme zaplatili 100 % honoráře předem, a ačkoliv neodehráli, celý jim zůstal. Někteří návštěvníci se už na místě vehementně dožadovali vrácení vstupného, protože neodehrál headliner, kvůli kterému přijeli, a další komplikace působila vzniklá panika. Nejsou to zrovna příjemné vzpomínky.

Zmínil jsi domácí scénu. John Wolfhooker nebo Lenny se dostali na Sziget, Skywalker často hrají po Evropě, jméno ve svém žánru si udělali například Gutalax. Na předních místech velkých zahraničních festivalů ale české interprety nevidáme. Proč tomu tak je?

Objížďím showcasové festivaly po celém světě a troufám si říct, že mám srovnání. Největší rezervy vidím v tom, co jsou v zahraničí mladé kapely ochotné udělat pro to, aby se prosadily. I u nás jsou výjimky, ale celkově je v Česku nasazení a touha po úspěchu menší než v cizině. Je to možná dané i konkurenčním prostředím, které je venku extrémní. Jen ti, kdo makají víc než ostatní a ještě mají velkou dávku štěstí, jsou schopní se prosadit v masovém měřítku. Cestou, jak toho dosáhnout i u nás, je být mnohem aktivnější a nespoléhat se, že štěstí přijde samo.

Kdo má podle tebe šanci dosáhnout úspěchu i venku?

Některá jména jsi zmínil sám. Vnímám to podobně. Dále mám v oblíbě např. I Love You Honey Bunny. Je to parta mladých kluků, kteří na sobě makají, mají dobrou angličtinu, a ačkoliv jim mnozí vyčítají inspiraci např. Arctic Monkeys, jdou si cílevědomě za svým. Držím jim palce.

Co dalšího z domácí scény tě v poslední době zaujalo?

Potěšila a pobavila mě kapela Radosta, která zhudebňuje texty z filmu Kulový blesk a dělá k tomu zajímavou a vtipnou repetitivní hudbu.

Zpět k Rock for People. Bude ročník 2023 tím největším? Máte ještě kam expandovat?

Už v letošním roce jsme se stali důležitou tečkou na evropské festivalové mapě, ale opět jsme si dali výzvu, že postoupíme na další úroveň. Oproti poslednímu ročníku operujeme téměř s dvojnásobným programovým rozpočtem. A to i s vědomím, že doba festivalům a vstupům partnerských peněz do zábavních projektů úplně nenahrává. Po letošních pětatřiceti tisících denních návštěvníků si věříme ještě na víc. Pomýšlíme na čtyřicet tisíc. ☒